

«Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest»

Dankbare herinnering aan het leven en sterven van

ERE-AALMOEZENIER

ALFONS BELLEKENS

geboren te Vremde op 6 juli 1912,
priester gewijd te Mechelen op 3 juni 1939
en rustig overleden te Antwerpen op 29 november 1986,
gesterkt door de sacramenten van de Kerk.

Hij was achtereenvolgens leraar aan het Sint-Jan Berchmanscollege te Diest (1939), aan het Sint-Jan Berchmanscollege te Antwerpen (1940) en prefect aan het Technisch Instituut te Geel (1959). Sedert 1 februari 1963 was hij aalmoezenier van het militair hospitaal te Antwerpen tot in zijn 70^e jaar.

Fons is uit deze wereld heengegaan. Hij was daar goed op voorbereid. Maar het zal vele mensen uit zijn vriendenkring en ook hen die ooit met hem in aanraking kwamen, pijn doen. Voor niet weinigen is hij in de loop van hun leven een aanwezigheid, een vriendelijkheid, een begrip en een steun geweest, die ze nooit zullen vergeten. Zij allen hebben redenen om hem persoonlijk dankbaar te zijn.

We zien hem nog allen voor ons zoals hij vanin zijn jongere jaren was. Een forse verschijning, sterk en stevig in zijn werk en in zijn principes. Een vrolijke, welgezinde, rondborstige kameraad. Maar evenzeer een eerlijke, eenvoudige, fijnzinnige kerel. Hij was geboren om met mensen om te gaan. Hij leerde graag mensen kennen. Hij kon ze ook steeds blijven herkennen. Hij verlangde ernaar hen weer te zien. En kon hij iets voor iemand doen, aarzelde hij nooit om eraan te beginnen. Hij bleef

trouw aan al zijn vrienden en aan al zijn beloften. Als een van zijn kennissen stierf, was Fons biddend aanwezig op de uitvaart.

In de tijd dat hij in verscheidene scholen tewerkgesteld was, leek hij op het eerste zicht fel te houden aan orde en tucht. Men zei dat hij streng was. Zo gauw hij aalmoezenier werd van het militair hospitaal te Antwerpen kon men zien dat zijn ware aard goedaardig was. Zijn strengheid was plicht geweest, zijn barmhartigheid was overtuiging. Want barmhartigheid heeft deze priester werkelijk gekenmerkt. We denken aan de vroeger beter gekende «werken van barmhartigheid» en we weten dat Fons erin uitmuntte. Niet enkel in het bezoeken van zieken en het begraven van doden. Ook in het leren van onwetenden en het troosten van de bedroefden. Hij kon werkelijk met anderen medelijden. Hij bezat zo de grote gave die een aalmoezenier van zieken moet hebben.

Zeer opvallend was ook zijn kunst in het bemoedigen. Waar haalde hij de kracht om zelf altijd te stralen van vreugde en zelfvertrouwen, en daarbij anderen altijd moed te geven? Het was zonder enige twijfel in zijn geloof. Fons had een onwrikbaar geloof in de mensen: vooral in de concrete mensen rondom zich die hij kende. Hij wist dat de grond van elk van hen de goedheid was. Hij wist dit omdat boven alles voor hem duidelijk was dat God, die zijn ganse leven heeft geleid, zo goed was dat daarvan in elke mens een glans moest leven. In die God was voor Fons elke mens een zus of broer.

Laten al zijn vrienden weten dat dankbaarheid ten overstaan van hen en tegenover God, zijn eeuwige Vader, hem meer bewoonde dan welk ander gevoel ook. Laten wij bidden voor elkaar, zoals hij zeker bidt voor ons.

Familie, vrienden en bekenden
danken U voor uw medeleven.